

Záhorovský: Bokrošova taktika nás nebavila

Majitel kompletní sbírky extraligových medailí zažil ve Zlíně během deseti let jedinou prodlevu ve výplatách o přibližně čtrnáct dnů



Zlín – Jeho děti si hrají s kompletní sbírkou extraligových medailí. Přesto se o něm tvrdilo, že má velký talent, který nedokáže prodat. Kouč Bokroš o něm kdysi prohlásil, že je lajďák. I tak zvedl **MARTIN ZÁHOROVSKÝ** v roce 2004 mistrovský pohár nad hlavu ve 23 letech jako benjamínek týmu a člen druhé formace po boku legend Vlacha a Okála. „Hokejem jsem se chtěl hlavně bavit a podle toho jsem k němu přistupoval,“ vysvětluje v seriálu Deníku v současnosti 32letý spolujednatel dvou firem Martin Záhorovský, který před rokem ukončil profesionální kariéru.

Jak často si vzpomenete na zisk titulu?

Letos jsem si vzpomněl asi dvakrát, když jsem za celou sezonu viděl dva zápasy. A to byly první a sedmé finále. V ten den jsem si vzpomněl. Rozhodně nemůžu říct, že by mi hokej chyběl.

Vážně?

Nikdy. Proč? Ráno vstanu a nic mě nebolí. Jsem rád, že jsem hokejovou kariéru přežil ve zdraví a vážím si toho. I z osobních důvodů mám k němu jiný vztah. Mám firmu se svými kamarády. Bral jsem hokej jako zaměstnání. Každý sportovec bude v situaci, kdy se sportem skončí. Musíte se dívat i na jiný život. Ukončil jsem kariéru, protože jsem nechtěl dalších pět let čekat, co se bude dít.

Takže nelitujete, že jste ukončil kariéru dřív, ve svých 31 letech?

Když jsem si udělal analýzu příjmu a nákladů, profesionální sport se vyplatí jen na nejvyšší úrovni. Když jsem zjistil, že ve Zlíně hrát nebudu a kluby na tom nejsou finančně dobře a odstoupí ani hostování nejsou schopny zaplatit. Nechtěl jsem pět let hrát první ligu, kde už to není tolik zajímavé a ukončil jsem kariéru rovnou.

Jak jste se ke svým firmám a jejich vedení dostal?

Makléřskou firmu mi chystal už rok a půl dopředu můj nejlepší kamarád od dětství. Ke druhé firmě ze Slovenska jsem se dostal náhodou. Oslovil mě kluk, se kterým hrají hokej jen pro zábavu v Brumově. Hledal někoho schopného do Česka, který by mu pomohl firmu rozšířit i přes hranice. Tím, že je to přes kopek, podívali jsme se na to a pláclí jsme si. Je to velmi zajímavá věc, která v Česku není.

Máte doma památku v podobě suvenýrů nebo DVD, který vám připomíná mistrovský titul?

Tohle všechno má jedna část mé rodiny v Kanadě. Když přijeli na návštěvu, všechno jsem jim věnoval. Ležely mi ve skříni, a bylo to aktuální, tak si to pobrali. Doma mám jen mistrovský dres a medaile.

Kde je máte?

Naposledy jsem je viděl, jak si je děti rozdávaly za nějaké hry na zahradě. Jsou v jejich používání. Určitě nemají žádné čestné místo. Když mají chtějí, tak si s nimi hrají. Medaile jsou totiž jen nějaké ocenění, ale všechny zážitky mám v hlavě. Když si chci vzpomenout, tak si všechno vybavím.

Každopádně vaše děti si hrají s kompletní sbírkou extraligových medailí. Co pro vás úspěchy znamenají?

Jsou hráči, kteří mistrovských titulů mají víc. Ale za to, co jsem stihl během kariéry na ledě rád a cením si toho.

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 MARTIN ZÁHOROVSKÝ?

„V současnosti jsem spolujednatel jedné makléřské firmy, která se zabývá pojištěním profesionálních sportovců a staráním se o jejich finančních portfolia. Ještě mám druhou firmu, ve které mám partnera na Slovensku, který vlastní patent na ohřev vody pomocí fotovoltaických panelů. Její vynálezce mě oslovil, abychom se přesunuli i do Čech. Nyní hledáme montážní firmy na certifikace a instalace sestav, které by mohly dostat certifikát na montáže. V Brumově také dělám hokejového poradce, za který zároveň hrají.“

V čem byla zlínská parta z roku 2004 výjimečná?

V kabině se lidi měnili a během deseti let jsem tam zažil dost hráčů. Musím ale říct, že tenkrát jsme vytvořili super partu, která bojovala jeden za druhého. Nebyly žádné problémy. Já s Blátem (Miroslav Blaták – pozn. aut.) jsme byli nejmladší a ostatní nás brali v klidu.

Zajímavé to bylo v tom, že přišel nový trenér Ernest Bokroš a nastavil taktiku, kterou do té doby u nás nikdo neznal. Když jsme ji hráli na tréninku proti sobě, nebavilo nás to, ale přinášela úspěchy. Další rok až dva trvalo, než na to další týmy přišly. Vždyť až po dvou letech jsme šli dolů a soupeři přišli na to, jak se s námi vypořádat. Když nám ji ukázal poprvé, čuměli jsme jeden na druhého, že tenhle systém hrát nejde. Když si to celkově sedne, výsledek je jasně daný. **Co se ještě s příchodem kouče Bokroše změnilo?**

Měl jsem možnost srovnat slovenský hokej během angažmá ve Zvolenu. Viděl jsem, že slovenští hráči na tom nejsou technicky i takticky tak dobře, jako čeští. Ale tyhle nedostatky dohání fyzickou připraveností, kterou mají obecně na vyšší úrovni. Řeknu to narovinu. Bokroš byl zvyklý na to, že ho Slovinci dokázali za zády v tréninku i podrazit. Do Zlína ale přišel do týmu, který neměl problém trénovat a i sám to později přiznal, že nečekal, že se tím bude chovat stoprocentně profesionálně. Když to porovnáme, za Ernesta jsem byl po fyzické stránce připravený na sto procent. Další věcí byla taktika, kterou měl detailně promyšlenou.

Jaké byly jeho trenérské metody?

Tím, že už od 17 let jsem měl vystudovanou trenérskou licenci C a nedávno jsem k tomu přidal i béčko, jsem mohl porovnávat z pohledu hráče i začínajícího trenéra. Měl je skutečně výborné a dobře nastavené. Zátěž i odpočinek i připravenost, aby forma kulminovala začátkem soutěže. Z pohledu hokejisty to byla velká dřina a člověk lozil s jazykem na vestě, ale jelikož na konci zápasu jste mohl jezdit nahoru-dolů, se nám to vrátilo.

Měl i něco netradičního?

Za jeho působení se začalo jezdit na soustředění do Turecka, což bylo zpestření. Ale netradičního nic neměl. Rozhodně měl ale vše propracované a precizně připravené od prvního do posledního dne letní přípravy i na ledě. Měl systém, věděl za čím jít a v čem se v daném období zlepšovat.

Byl to on, kdo přišel před finále i s motivačními hesly na zdech kabině?

Každý měl možnost říct, co si myslí, že povede k úspěchu ve finále. Někteří měli ale problém s pravopisem a byly potřeba drobné úpravy, což se setkalo se smíchem ostatních. (Směje se.) Ale hesla byla jasně daná. Když člověk prošel kabinou, věděl, za čím jde a co si kdo myslí.

Někteří hokejisté nejen ze Zlína ale s Bokrošem zrovna nevycházeli. Jaký byl jako člověk?

Jako trenér byl stoprocentní profesionál. Na druhou stranu jsem byl tehdy mladý a byl jsem rád za každou příležitost, která se naskytla, jsem se snažil ji využít po svém. Vím, že dokázal být v některých věcech i v osobním životě tvrdší přesně jako na střídačce. Ale potkali jsme se spolu, když byl ve Zlíně Jágr a bez problému jsme spolu pokecali. Ale už to bylo s odstupem času. I já jsem měl chvílemi na něj jiný názor, ale když to shrnu, problém jsem s ním neměl. Potíž mohla nastat, když hokejista nehraje, nebo je kritizován za svůj výkon.

Záleží ale na každém, jak se s kritikou popere. Já jsem splachovací, že ji hodím za hlavu a za minutu je to pryč. **Před jeho příchodem kolobovaly legendy o jeho**



přístupu k hokeji a přisnosti. Co jste si v kabině říkali, když jste se o jeho příchodu dozvěděli?

Legends opravdu byly, ale já jsem měl opravdu jen kusé informace, protože poprvé jsem ho viděl až v kabině. Zprvu mě překvapilo, jak je veliký. Když začal zostra tak se svou postavou fakt budil respekt. Člověk se pak snažil, aby situace znova nenastala. Na druhou stranu když přicházel a o tom jsme věděli, že měl každý rok na Slovensku medaili. Předcházela mu pověst, že je tvrdák, ale také za ním stály úspěchy. Sledovalo ho vedení, a proto ho angažovalo. S jeho příchodem jsem měl ale smíšené pocity. Roli asi hrál i můj věk, protože jsem nevěděl, jestli budu hrát, nebo ne. Předtím ve Zlíně působili jen zlínské trenéry, kteří mohli vědět co ode mě čeká. Bokroš nás ale tehdy postavil všechny na startovní čáru. **Vybavíte si moment, když jste nad hlavu zvedl mistrovský pohár?**

Určitě. Ale byl jsem ještě dost mladý, takže v té chvíli to pro mě nebyla ani pocta a zážitek. Nevěděl jsem, co všechno to obnáší. Bylo to v mé čtvrté sezoně a říkal jsem si, že takových ještě bude. Až postupem času jsem zjistil, že to tak není. Ale bylo to super pocit, je to maximum, co ve sportu v Česku můžete získat. Pak začaly týdenní oslavy. Každý má možnost si to převést i do své práce.

Váš tehdejší spoluhráč Martin Čech tvrdil, že ho titul motivoval k tomu, že i v civilním zaměstnání jde dosáhnout nejvyšších met. Je to pravda?

Sebral jste mi slova z úst. Sport mě naučil cílevědomosti a mít cíl a jít si za ním. **Říkáte, že jste měli týdenní oslavy. Co si z nich pamatujete?**

Mám štěstí, že žádné okna nemívám. Hned po zápase vběhli fanoušci na led i večer v klubu. Další den pak byla jízda vláčkem po městě, kde jsme se spíš shledali s ostatními po náročném noci. Někteří si šli odpočinout, jiní pokračovali jinde. Na některých byl noční tah vidět. Po oslavách na náměstí následoval další večírek. Měl jsem tu možnost mít hned na druhý den odpoledne pohár doma, takže jsme s kamarády v Luhačovicích rádiili a pak jsem ho

přivezl do Zlína. **Základní část a ještě semifinále jste odehrál ve čtvrté formaci, ale finále jste už končil ve druhé lajně vedle Vlacha s Okálem. Cítil jste, že roste forma?**

Celý rok se tým nějak buďoval a sestava se měnila. Když přišel Ernest, ze začátku spíš věřil starším hráčům. Tenkrát jsem to bral jako fakt, protože jsem byl nejmladší a neměl právo si vyskakovat. Když jsem šel sestavou nahoru, mě potěšilo a bylo vidět, že i trenér mi věří v tom, že hokej hrát umím a posunoval mě tam, kde bylo potřeba. Tím, že jsem skončil až ve druhé s Vlašákem (Rostislav Vlach) a Očkem (Miroslav Okál) mi pomohlo, že jsem se od nich mohl naučit další věci. Bral jsem to jako obrovskou zkušenost a zážitek. Vždyť na začátku finále v nové pražské aréně byl na ledě, když tam Rosta dal vůbec první gól. Hned jsme tam po sobě skákali a jsem rád, že jsem se v sestavě dostal až tam, kde jsem byl. **Říkalo se o vás, že jste měl předpoklady vyrůst v nadprůměrného hráče, ale scházela vám větší vůle. Je to pravda?**

Jde o herní projev. Jsou typy hráčů, pro které není žádný nahozený puk ztracený, a půjdou za ním. Můj názor je ale takový, že u sportu se dá i přemýšlet. Proč bych se měl hnát někam, odkud bude puk stejně zase pryč? Raději hledám místo, kam puk směřuje a jdu si pro něj. Jestli to pak vypadá, že jsem tam tolik nejezdil, bylo z tohoto důvodu a některým lidem to tak mohlo připadat. Jejich názor jim neberu. Trenéři se mě odmalička snažili předělat na jiný styl hokeje, ale jsem už nějaký a snažil jsem se využít přednosti, které jsem měl. Nechtěl jsem se předělovat na něco, co by mi nesedělo. Navíc s mými fyzickými parametry ode mě nikdo nemohl čekat, že budu soupeře většou po mantinelech. Ale zase věděli, že když bude nájezd, mohou mě tam poslat, protože ruce dřevěné nemám. Možná tady je pohled zkraselný, ale je fakt, že vůle navíc by neuškodila.

I Bokroš prohlásil, že kdybyste víc pracoval, mohl jste být jinde.

Hokejem jsem se chtěl hlavně bavit a podle toho jsem k tomu přistupoval. Když vás něco baví, jste schopni dosáhnout lepších výsledků, než když děláte něco, do čeho vás člověk nutí.

V poslední době se hodně mluví a píše, že hráči v klubech nedostávají výplaty, nebo jsou pozděně. Byly prodlevy i někdy ve Zlíně?

Za deset let, co jsem ve Zlíně hrál, byla jedna prodleva rádoval asi dva týdny. Vstoupilo do toho ale město, které peníze mohlo uvolnit. Čtrnáct dnů ale předem za námi přišli a problém vysvětlili, že peníze jsou na účtu, ale uvolněny mohou být až nějakém datu. Od té doby si Zlín vždy své závazky stoprocentně plnil. Třeba na Slovensku měl Zvolen čtyři až pět měsíců prodlení. V první lize jsou pevnými vládci generální manažeři, kteří svého postavení zneužívají. Když

Martin Záhorovský

Narozen: 9. února 1981 v Luhačovicích. **Post:** bývalý útočník. **Přezdívka:** Záhora, Zahy. **Klub:** HC Brumov (KP)

Největší úspěchy: mistr extraligy (2004, Zlín), vicemistr extraligy (2005, Zlín), 3. místo (2002, Zlín).

Bývalé kluby: Zlín (1999-2010), Uherské Hradiště (2. liga, 99-01), Břeclav (2. liga, 01/02), Ytong Brno (1. liga, 02/03), Prostějov (1. liga, 03/04), Olomouc (1. liga, 10/11), Zvolen (Slovensko, 10/11), Hradec Králové (1. liga, 11/12).

Premiéra v extralize: 29. kolo: 22. prosince 1999 Zlín – Vsetín 2:3.

„Vsetín byl tenkrát mistrem extraligy. Ve čtvrté formaci jim hrála trojice Kratěna – Broš – Tomajko, protože se jim do prvních tří nevešla. Vyšel jsem poprvé z kabiny a na zimáku bylo devět tisíc lidí. Tak jsem se rozhlédl a řekl jsem si, jdem na to. Užiju si to. Nervozita byla jen minimální.“

Premiérovy gól: 51. kolo: 3. března 2002 Zlín – Sparta Praha 4:2.

„To si nevzpomenu. Ale tipnul, bych, že to bylo proti Spartě, která byla tenkrát mistrem. Že jsem dal gól šampionovi mi vyšlo dokonce dva roky po sobě. Podrobnosti si nevybavím.“ (pozn. vyrovnal v 19. minutě na 1:1 po asistencích Pivka a Lešky)

Celkem: 451 zápasů, 64 branek, 41 asis. **Premiéra v reprezentaci:** 5. dubna 2007: ČR – Švýcarsko 1:3

„Sezonu jsem měl super a jedním z důvodů byla pětka, kterou jsem měl kolem sebe. Když se ještě dnes podíváme, tak kdo hraje s Lešounem (Petr Leška), má minimálně dvě stoprocentní šance za zápas. Mě to tam tenkrát trochu padalo. Ale věděl jsem, jaké jsou moje šance na delší působení v národním týmu. Postupně začal jezdit hráči z NHL a začalo se to třídit. Přesto jsem rád, že jsem je mohl vidět, jak trénují a připravují se. Byla to velká zkušenost. Jen škoda, že jsme hráli se Švýcarsy. Chtěl jsem si zahrát i proti silnějším soupeřům pro srovnání.“

Premiérovy gól v reprezentaci: 6. dubna 2007 ČR – Švýcarsko 5:3

Zvůlal ve 43. minutě na 3:0 po přihrávce Martina Růžičky. „Byl to odražený puk před brankou a stačilo si najít volný prostor. Nebyla to žádná super akce, ale každý se počítá.“ **Celkem:** 2 zápasy, 1 gól, bez asistence.

se nedaří, jediná jejich reakce je, vezmeme vám peníze. Když lidem z platu vezmete dvacet procent, je to pro ně rozhodně citelný zásah do rozpočtu. Tím se hráči dostávají pod osobní tlak. Některé týmy výplaty neposílají vůbec. I to byl jeden z důvodů, proč jsem skončil. **Kde jste se peněz nikdy nedočkal?**

V prvoligovém Ytongu Brno, kde týpek dokázal odehrát sezonu úplně bez peněz. Dlužil za pronájem zimáku, výplaty, autobus i výstroj. Byla to našťastí jen měsíční zkušenost, kde jsem viděl, že to nemusí fungovat na sto procent. Proto jsem byl rád, že jsem mohl hrát jen ve Zlíně, kde to bylo po této stránce bez problémů. **Ve Zlíně jste však nekončil v nejlepšího, jelikož i přes nabídku z jiného extraligového týmu jste skončil v prvoligové Olomouci. Proč?**

Zlín se s tím klubem nedomluvil a požadoval odstoupné i za hostování. Doba už nebyla tak štedrá, aby to klub akceptoval a tím se mi extraliga zavřela. V Olomouci jsem byl ale za trest, kam mě poté poslali. Tehdy mě to opravdu našťastí a možná proto jsem se k tomu nepostavil úplně správně. Myslel jsem si, že mám na to právo. Vzhledem k pravidlům jsem tam třicet dnů musel vydržet, ale hned jsem hledal možnosti, jak odtamtud zmizet. Šel jsem do Zvolena, kde byly na papíře krásné peníze srovnatelné s Českem, ale na účtu nebyly.

S vysokým odstúpným má problém spousta hráčů, jelikož i přes zájem si klub nemůže dovolit zaplatit sto tisíc za měsíční hostování. Když sezona trvá pět, až šest měsíců to vychází na půl milionu a to nepočítám výplaty hráče. Mě už to nyní netíží, ale hráči se s tím budou potýkat a nějaké řešení by se mělo najít i pro ně.